

ΕΙΣ ΜΙΑΝ ΠΕΝΤΑΡΑΝ ΤΟΥ 1836

ΠΕΣ μου πεντάρα μου φτωχή, ποῦ σιωπᾶς ἐμπρός μου,
Ποῦ τόσα ξέρεις φανερά καὶ μυστικά τοῦ κόσμου,
Κοσμογυρίστρα ἄφωνη, πολύπαθη πεντάρα,
Ἄν εἶχες γλῶσσα καὶ φωνή θὰ ἐσιώπας ἄρα ;
Πεντάρα συνομίληκη, πενήντα-ἕξη χρόνων,
Σὺ μὲ τηρᾶς ἀκίνητη κ' ἐγὼ μιλοῦ μὲ πόνον.
Ἐγὼ ἐγέρασα καὶ σὺ ἀγέραστη γυρίζεις,
Χωρὶς νὰ λέγῃς τίποτε ἐνώ πολλὰ γνωρίζεις.

Ἄν εἶχες γλῶσσα καὶ αὐτιά καὶ ἄν ὑπῆρχον φίλοι
 Θὰ σ' ἐρωτοῦσα τί λαλοῦν τῶν φίλων μου τὰ χεῖλη·
 Γιὰ τοὺς ἐχθροὺς δὲν σ' ἐρωτῶ γιατί κρυφομιλοῦνε
 Ἐκεῖνοι ποῦ ἐγεννήθησαν γιὰ νὰ καταλαλοῦνε.
 Ἄν εἶχες γλῶσσα καὶ αὐτιά σὰν Εὐῶ μαρτυριάρα,
 Τί χωρισμούς, τί φονικά, θὰ ἔφερνες πεντάρα.
 Ἄλλὰ καὶ πόσα ἀγαθὰ τάχα δὲν ἔχεις κάμει!
 Πόσαις φοραῖς νὰ ἔλαμψες εἰς δυστυχῆ παλάμη!
 Πόσαις φοραῖς ἀντήχησες ἔς τῆς ἐκκλησιᾶς τὸ δίσκο;
 Καὶ ποῦ, ὅσῳ σέ μελετῶ, πεντάρα δὲν σ' εὐρίσκω;
 Πόσαις φοραῖς νὰ ἔλυωσες κερὶ ἔς τὸ ἄγιο βῆμα!
 Πόσαις φοραῖς νὰ ἔπεσες κρῖνος λευκὸς εἰς μνήμα!
 Τάχα εἰς τὰ βαφτίσῃα μου ἄν ἦσουνα ποῖος ξέρει
 Ὅταν παιδάκια ἄπλωναν μὲ τὴν εὐχὴ τὸ χέρι!
 Ὅταν ἐγὼ ἤμουν παιδί καὶ σὺ ἦσουν καινούρια
 Πόσαις φοραῖς μοῦ ἔδωκες κεράσῃα καὶ κουλούρια!
 Ὅταν καινούρια ἔλαμπες ἔς τὰ χέρια μου δική μου,
 Ὡσὰν νὰ εἶχα θησαυρό, ἐφτέρων ἢ ψυχὴ μου.
 Πόσαις φοραῖς εἰς τῆς ζωῆς νὰ σμίξαμε τὸ δρᾶμα
 Ὅπως τὸ γραμματόσημο ἀπάνω εἰς τὸ γράμμα!
 Τάχα νὰ μὴν ἐφτέρωσα ὡσὰν μικρὸ λειοντάρι
 Εἰς τὸ σχολειό, ἔς τὴν ἐκκλησιὰ μὲ τὴ δική σου χάρι;
 Μὴν ἔγινες χαμόγελο τῆς κόρης ποῦ ἀγαποῦσα,
 Ὅταν μ' ἐσὲ ἔς τὰ δάκτυλα ἐδάκρυζ' ἔλεοῦσα;
 Τάχα μὲ σέ, κοντύλι μου πεντάλεπτο, ἔς τοὺς τοίχους
 Μὴ ἔγραφα τοὺς πρώτους μου ἀλησμονήτους στίχους;
 Πόσαις φοραῖς νὰ ἔκλαψαν τὰ μάτια μου γιὰ σένα
 Τόσους καιροὺς ποῦ ἔτρεχες κ' ἐγύρισες σ' ἐμένα;
 Ἀφοῦ περιτριγύρισες καλύβες καὶ παλάτια,
 Καὶ τόσα χέρια σ' ἐπίασαν καὶ σ' εἶδαν τόσα μάτια,
 Ἐξαναγύρισες σ' ἐμέ καὶ μ' ἀναψες τὸν πόνο
 Γιὰτὶ ἐγεννηθήκαμε μαζὺ τὸν ἴδιον χρόνο
 Κ' ἐγυροφέραμε μαζὺ τῆς σφαίρας τὸ στεφάνι,

Πού ὅποιος εἶναι χάλκινος ὡσάν ἐσέ δὲν χάνει.
 Ἄγαπημένα ὄνειρα βλέπω μ' ἐσέ ἔμπροστά μου
 Καί μ' ἀλησμόνητες στιγμαῖς τὸν πρῶτον ἔρωτά μου,
 Ὡς ὅταν εἰς τὰ νειάτα μας σέ εἶδα καί μὲ εἶδες,
 Λησμονημέναις, ἄμοιραις μου ἔζυπνησες ἐλπίδες.
 Ἐλπίδες ! . . ῥόδα φωτεινά. ἡ ἄνοιξις τὰ σπείρει,
 Μαραίνει τὸ φθινόπωρον καί ὁ χειμὼν τὰ φθείρει,
 Καί μόναίς ἢ ἐνθύμησες ἄφθαρτ' ἀγκάθια μένου
 Πού μὲ τὴν ἄμοιρη καρδιὰ ἀνθίζουν καί πεθαίνουν.
 Ἐλπίδες ! . . εἰς τὰ κύματα τοῦ κόσμου χρυσοῦ πλάνη,
 Λαμπρὸ φωσφοροφάναρο ἔς τοῦ τάφου τὸ λιμάνι ! . . .
 Πεντάρᾳ ἀκατοίκητη καί δαχτυλοτριμμένη,
 Ἄπὸ τὸν μόνον φίλον σου ἐμὲ τραγουδισμένη,
 Πεντάρᾳ φιλενάδα μου, ποῦ τόσα μοῦ θυμίζεις
 Καί τώρα μὲ τὸ σάβανο τῆς νιότης μὲ στολίζεις,
 Ἄν αὔριο συχώριο μου γενῆς ἔς τὸ λείψανό μου
 Νὰ κλάψης μόνη ξέρεις σὺ μὲ τὸ παράπονό μου.
 Ὁ κόσμος μ' ἐκατάλαβε γιὰ φάντασμ' ἄλλου κόσμου
 Καί ὡς τώρα κάθε μου φιλι πληρόνει ὡς ἐχθρός μου.
 Ἐσὺ ὅπου μ' ἐγνώρισες ποῖος ἦμουνα, πεντάρᾳ,
 Ἐν τὸ λείψανό μου μὲ βουβὴ τραγούδισε κατάρᾳ.
 Τώρα πού ἔχασες μ' ἐμὲ τὴν πρώτη ὡμορφιά σου,
 Εἰς τὸ σεμνὸ μνημοῦρι μου σκούριασε, τρίψου, χάσου.

Ἀθήνα: 31 Μαρτίου 1892.

Π. Σ. ΣΥΝΟΔΙΝΟΣ

